

IN MEMORIAM

SLAVKO SVETIČIČ

Prepadne stene, mogočni vrhovi tisoče let nemo bedijo nad gomazenjem človeških mravelj v dolinah. Človeške stiske, spori, pohlep in žalost jih ne dosežejo, ne prebudi jih niti veselje in radosti drobnih človeških bitij. Pa vendar ti kamniti velikani učijo ljudi živeti! Učijo jih spoznavati življenje, krepijo jim voljo, telesno moč, v njih budijo estetske čute in ljubezen do drugih ljudi, in ravno zaradi teh stvari, Slavc, si jih imel ti tako rad.

Nihče te ni zares dobro poznal, a samo tisti, ki smo plezali s teboj, smo resnično vedeli, kaj ti pomenijo hribi in stene.

Nikoli ne bom pozabil tvojih oči, ko je padla ideja za kako dobro in težko prvenstveno smer, zasvetile so se ti kot majhnemu otroku, ki mu iz trgovine prinesejo njegovo najbolj zaželeno igračo. Še danes mi v ušesu odmeva tvoj vrisk po plezalni smeri. Bil si res plezalec iz dna duše. V Trenti, ki si jo imel najraje, si prosto splezal prvo sedmico, potem so sledili uspehi doma in v svetu. Na svojih žuljih si postal alpinist svetovnega slovesa.

Tvoje delo za pozitiven razvoj našega alpinizma je tako ogromno, da ga bo mogla pravilno oceniti šele objektivno pisana zgodovina. Tvoja gorniška pot je bila bogata pot nemirnega duha, ki je bil ves posvečen goram in taiste so ti vračale notranje zadovoljstvo.

Še pred odhodom na Gasherbrum IV si mi pri opravljanju višinskih del, viseč na vrvi, pomahal; s pogledom sva si povedala vse - "Dobro bi bilo iti spet nekaj splezat, kot v dobrih starih časih" - nisem vedel, da si mi pomahal zadnjič.

Veš Slavc, še Ajdovska deklica v Prisojniku bo za teboj potočila solzo.

Ivan Menard

v imenu AO Idrija